

Per què sóc prevere? Blai Blanquer

Dll, 21/05/2018 per El Bon Pastor

[El Bon Pastor](#)

Des de la talaia dels vuitanta-dos, miro els orígens del meu itinerari i els veig embolcallats d'un saludable desmemoriament. Tal com la boira baixa cobreix les valls algunes matinades d'hivern, el pas del temps ha fet insignificants els detalls per posar de relleu les prominències, potser per allò que "menys és més".

Dels orígens valoro molt els interrogants que, vistos a distància, encara mantenen la seva vigència:

¿Per què entre les innombrables fascinacions de la infantesa i primera joventut es va obrir pas —inquietant i atractiu— el Déu intangible i Jesús el més bell entre els fills dels homes, amic i hoste estrany a la vegada, proper i fugisser com un amor que empara tot semblant que allunya la cara?

¿Per què (si no fos per la seva immensa bondat) aquesta veu silent i aquesta absència present va anar obrint clarianes en les espesses nuvolades dels meus migrats interessos egoistes?

¿Per què —gelós com estava de la meva privacitat— em va passar inadvertit el valuós testimoni dels bons cristians, familiars, laics, religiosos i preveres que m'acompanyaven?

¿Per què —espantadís com era— vaig ser conduit cada vegada més lluny del meu àmbit domèstic fins a aclimatar-me emocionalment a paisatges, pobles, cultures i fraternitats impensades?

¿Per què —tancat encara en una religiositat individualista— resava des de sempre el Parenostre en plural i vaig tardar tant a descobrir que Jesús estima el seu poble, i el congrega en la seva Església?

De l'acció de Déu en la història i en la petita vida de cadascú, per dir-ho d'alguna manera, en diem el misteri de Déu. Per qui té fe no cal cap explicació. Per qui no en té no hi ha explicació possible. Com deien els clàssics: "Qui potest capere, capiat"

**

Al ministeri de prevere només s'hi pot entrar per amor (Aquell amor immerescut, que prové de dalt). L'únic Pare, Mestre i Guia, es val (a més de la seva Paraula i els signes de la seva presència activa) de la mateixa vida, de les persones i dels esdeveniments per anar-nos fent deixebles i testimonis seus.

Qui estima, pateix. Des de la creu som atrets a Nostre Senyor Jesucrist. En participem en la pèrdua de familiars i amics entranyables, el patiment i l'acompanyament de malalties, les tensions doloroses que comporta la fam i set de justícia en un món injust captiu del pecat.

I també en la dificultat d'acceptar les mediacions eclesials i vèncer la resistència al que no compartim o no ens complau, la penitència tant de la vida en comú com de la solitud, encara que sigui en to menor, també formen part de la creu. Juntament

amb el pondus diei et aestus, tot són oportunitats de creixença si ens il·lumina la infinita confiança de Jesús: el Pare no em deixa mai sol.

***

Sense dimitir d'aquest intent, m'acompanya sempre el dolor de la incoherència. Les deficiències del ministeri són incomputables. Només he posat els peus a la platja de l'oceà de l'Evangeli.

Faig memòria dels milers de germanes i germans que el Senyor m'ha confiat, molts dels quals ja han arribat a port, a qui dec moltes lliçons i cristiana companyia. He tingut el privilegi d'anunciar la Bona Nova a creients i no creients. M'esborrona. Qui m'ho havia de dir!

Els fracassos personals i pastorals m'obren el camí pràctic de la humilitat. O, dit més planerament, em queda clar que Déu escriu dret amb ratlles tortes.

****

Darrerament tinc molt present el gest tan humà i tan cristià del Papa Benet XVI quan amb l'esperit prompte va reconèixer la feblesa de les forces. I ens va donar un exemple que marca el camí als que ja som molt grans: s'apropa l'hora del silenci eloqüent de la més alta esperança. Kyrie eleison i Al·leluia!

Blai Blanquer i Cutrina. *Prevere del bisbat de Terrassa. Rector de la parròquia de Sant Cugat del Vallès*